ஜெயகாந்தனின் பொம்மை சிறுகதையின் சமூக தாக்கம்

Social Impact of Jayakanthan's *Pommai* Short Story

க. ரேவதி
உதவி பேராசிரியர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை (சுயநிதி பிரிவு)
ஈரோடு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
ஈரோடு, இந்தியா

G. Revathi
Assistant Professor
Department of Tamil (Self-Finance)
Erode Arts and Science College
Erode, India

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சமூகத்தில் உள்ள பிரச்சனைகள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் வர்க்கப் பிரிவு என அத்தனையும் தன்னுடைய சமுதாய சிந்தனை மிக்க கதைகள் மாற்றி அமைத்தவர் ஜெயகாந்தன். ஒரு குழந்தையுடைய தேவை ஒரு குழந்தைகளுடைய ஆசை என்ற கோணத்தில் பொம்மை என்ற சிறுகதையில் உள்ள சமூக கருத்துக்களை கட்டுரை வடிவில் காண்போம்.

Abstract

Jayakanthan has changed the problems in the society, inequalities and class division in his socially thoughtful stories. Let's see the social ideas in the short story 'Pommai' from the angle of a child's need and a child's desire in the form of article.

Citation

Revathi, K. "Social Impact of Jayakanthan's *Pommai* Short Story." *Journal of Tamil Culture and Literature*, vol. 4, no. 1, 2024, pp. 50–53.

DOI: *https://doi.org/10.5281/zenodo.20095081*

முன் கதை சுருக்கம்

கிருஷ்ண மந்திர் எனும் பெரும் பங்களா ஊரில் மிகப் பெரியது அதனுடைய திண்ணை பளிங்கு கற்களால் ஆனது வழுவோர் செல்வம் அமர்ந்து செல்லும் அளவிற்கு நீளமானது ஆனால் அது எல்லாம் அந்தக் குழந்தை தவழ்வது வரை தான் இப்பொழுது அந்த ராணி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் இருந்தும் வேலிகள் அகற்றப்படவில்லை அவளின் பாதுகாப்புக்காக பெட்டி நிறைய பொம்மைகள் தினம் தினம் புத்தாடை மகிழ்வான வாழ்க்கை இன்று வாழ்ந்து வருவார் ராணி அந்த வீட்டின் ராணியாக ஒரு நாள் ஜன்னலில் பரக்கத் தலையுடன் சட்டை போடாது தன்னுடைய இரண்டு விரல்களை வாய்க்கு நுழைத்தவர் ராணியை ஒரு உருவம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது அவளும் ஒரு சிறுமிதான் அவளை பார்த்தவுடன் ராணிக்கு யார் நீ உன் பெயர் என்ன என கேட்கிறாள் என் பெயர் சிவகாமி உன் வீடு எங்கே உன்கிட்ட கப்பல் இருக்கா உன்கிட்ட கார் இருக்கா உன் கிட்ட பொம்மை இருக்கா என தனக்கு தெரிந்த அனைத்து கேள்வியும் அந்த சிறுமியிடம் கேள்வியாய் கேட்கிறாள் ராணி ஆனால் அந்த சிவகாமியின் கண்ணெல்லாம் ராணி கையில் இருக்கும் பொம்மையின் மீதுதான் நீ என்ன சட்டை போடாம இருக்க நீ ஒரு அசடு இதோ என் கையில் இருக்கும் பொம்மை பாத்தியா இது சமத்து நான் ரொம்பசமத்து சட்டை போட்டு இருக்கோம் இல்லையா சிவகாமிக்கு அழைப்பு வருகிறது வாடி வா வந்து சோறு தின்னு அந்த பெரிய மங்களாவின் சுவர் முடியும் இடத்தில் முருங்கை மரத்தின் ஓரத்தில் கோணி பைகளால் கட்டப்பட்ட ஒரு குடிசை இருந்தது அதில் வசித்து வந்தால் ரங்கம்மா தன்னுடைய கணவனை பறிகொடுத்தாவள் சிவகாமி அம்மா தனக்கு பிறந்த ஆண் குழந்தை தான் தன்னை காப்பாற்ற போகிறான் என அவனை தினம் தினம் போற்றி வந்தால் அவனுக்கு தீராத சீக்கு பக்கத்தில் இருக்க தர்மா ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து வாங்கி கொடுத்து இருக்கிறாள் ஆறு மாதமாக சிவகாமி அம்மாவிடம் வந்து அம்மா அம்மா எனக்கு பொம்மை வாங்கி தாம்மா சரி வாங்கி தரேன் நாளைக்கு என்றாள் உடனே தம்பியை நன்றாக பார்த்துக்கொள் விளையாடு எங்கயாவது போய்விடாதடி என அம்மா அதற்குள் சிவகாமி தன்னுடைய தம்பியை விட்டுவிட்டு மீண்டும் ராணி சந்திக்கப் போகிறார் இல்லை பொம்மையை பார்க்க போகிறாள் நீ வந்துட்டியா இத பாத்தியா என் பொம்மையை நான் குளிக்க வைக்க போறேன் உன்கிட்ட பொம்மை இருக்கா இல்லையே என்கிட்ட தம்பி இருக்கா என்ன சிவகாமி பதில் கூறுகிறாள்ராணி வீட்ல இருக்குற குழந்தையை குளிக்க வைக்கிறார்கள் அதை பார்த்த சிவகாமி நம்மகிட்ட பொம்மை இல்லையே நம்ம என்ன செய்யறது என்னை யோசிக்கிறான் அப்போதுதான் அவளுடைய பிஞ்சு மனதில் அந்த விபரீத ஆசை தோன்றுகிறது.

பொம்மையான குழந்தை

தம்பி நிறுத்தாம அழுகுரானே அவனை நம்ம குளிக்க வைத்து பொம்மை மாதிரி அலங்காரம் பண்ணா என்ன உடனே அந்த குழந்தையை வந்து எடுத்துக் கொள்கிறான் அதனை எடுத்தவுடன் அலறுகிறது குழந்தை பிறகு மெதுவாக நீரை அதனுடைய தலையில் இருந்து ஊத்துகிறார் அதனுடைய அழுகை சத்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைகிறது குறைந்தவுடன் குழந்தை அசைவில்லாமல் இருக்கிறது சிவகாமிக்கு ஒரே சந்தோஷம் ஆஹா தம்பி பொம்மை மாதிரி மாறிட்டானே இனி இவனுக்கு நம்ம அலங்காரம் பண்ணுவோம் பொட்டு வைக்கலாம் புது துணி எடுத்து சுத்தி வைக்கலாம் எல்லாம் எடுத்து வச்சாச்சு இந்த பொம்மை எனக்கு புடிச்சிருக்குமாலை அவளுடைய அம்மா அவளுக்காக பொம்மை வாங்காமல் வந்து கொண்டிருக்கிறான் கிருஷ்ணர் மந்திர் வெளியே ஓர் உடைந்த பொம்மை இருக்கிறது அதனை

கொண்டு வந்து தன்னுடைய மகளுக்கு கொடுக்கிறான் இதை பார்த்து அம்மா இது அந்த பாப்பாவோட பொம்மை இதை நான் வச்சுக்கிறேன் உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா தம்பி பொம்மையா மாறிட்டான் நான் தம்பியை குளிக்க வைத்து அவனுக்கு அலங்காரம் எல்லாம் பொட்டு வச்சிருக்கேன் பாருமா உடல்நலம் இல்லாத குழந்தை இறுதியில் பொம்மையாக மாறியது சிறுமியின் விளையாட்டு நான் பெத்த மகனே ஐயோ என கதறல் தொடங்குகிறாள் ரங்கம்மா நடந்தது புரியவில்லை சிவகாமிக்கு ஆனால் தன்னுடைய உதட்டை இருக்கிறார் ஏனோ தவறு செய்து விட்டேன்.

குழந்தையின் ஆசை

சிவகாமி தரப்பிலிருந்து அவளுக்கு ஆசைகள் ஒருபோதும் பூர்த்தி ஆவது இல்லை அதைப்போல ராணியுடைய தரப்பில் இருந்து ஆசைகள் எப்பொழுதும் முடிவாகும் இல்லை இருவருக்கும் வெற்றி உண்டு. ராணி தன்னுடைய ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள் சிவகாமி தன்னுடைய ஆசைகளால் வருந்திக் கொண்டே இருக்கிறாள் அதனுடைய ஒரு குழந்தை உடைய மரணம்.

ஜெயகாந்தின்னுடைய முற்போக்கு சிந்தனையும் பொதுவுடமை வாதமும் தீவிர தாக்கமாகக் கொண்டதுதான் இந்த கதை அனைத்திற்கும் வேண்டி அழுகின்ற குழந்தை அனைத்துமே இருந்தும் அதனை அழித்து மீண்டும் தனக்கு புதிது வேண்டும் என்று அழுகின்ற குழந்தை இது சுற்றி சிறந்து தான் வர்க்கம் வர்க்க போராட்டம் அமைகிறது என தன்னுடைய சிந்தனையை கதையின் சுழல விட்டிருக்கிறார்.

கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு மகன் என்றும் நம்பிக்கை

தன்னுடைய கணவனை இழந்து விட்டால் தனக்கு வாழ்வு இல்லை என்று வருந்தி கொண்டிருக்கிற பின்னுக்கு தன்னுடைய மகன் என்பவன் எவ்வளவு பெரிய துணையாக இருக்கிறான் என்பதை இந்த கதையின் வாயிலாக தெரிவிக்கிறது சமூகத்தினுடைய நிலைப்பாட்டை கோடிட்டு காட்டுகிறார் காரணம் அந்த பெண் குழந்தை இருந்தாலும் தன்னை கரை சேர்த்த போவது இந்த ஆண் குழந்தை தான் என அதனை அனுதினமும் நேசித்தும் அதற்காக தினமும் மருந்துகளை கொடுத்தும் காத்து நம்பிக்கை உடன் வளர்த்து வந்தாள்.

ராணியின் பாத்திரம்

இந்த கதையில் வரக்கூடிய ராணியின் பாத்திரத்தை நம்முடைய வாழ்க்கையில் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும் அனுதினமும் நமக்கு கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களை நாம் வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் அந்த குழந்தை அவ்வாறுதான் புதிதாக பொம்மை இருந்தால் அதனை தானாக உடைக்காவிட்டால் அழுது விடுவாள் தான் உடைத்த பொம்மைகளை தூக்கி தெருவில் வீசுவாள் அவ்வாறு அது பயனற்ற போகும்போது இங்கு பயன்படும் சிவகாமிக்கு நாமும் நம்முடைய வாழ்க்கையில் எத்தனை இன்பமான சூழல்களில் பொருள்களை பயன்படுத்தி அதனுடைய இன்றியமையான்மையை அறியாது அதனை பாழாக்குகிறோம் இயலாதவர்கள் அதனை வேண்டி இன்றும் காத்திருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு இதை நாம் தரவேண்டும் என்று நம்முடைய மனமாற்றத்திற்கு இந்த பாத்திரம் ஒரு சமூகத்தின் பிம்பமாக நம்முடைய தவறுகளை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உண்மையான குழந்தை

உண்மையான குழந்தைகள் இந்த உலகில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள் அவர்கள் நாளைய வருங்காலம் எதிர்காலம் என பேசிக்கொண்டு இருந்த காலத்தில் பெருநகரத்தின் உடைய ஓரங்களில் குடிசைகளின் வாழக்கூடிய குழந்தைகளுடைய எதிர்காலத்தை பற்றி சிந்திக்காத சமூகம் என்றுமே மாற்றத்தை சந்திக்காதது என்று விளக்குகிறது இந்த குழந்தையின் பாத்திரம் தனக்கான மருத்துவ வசதிகள் இல்லாது இறுதியில் தன்னுடைய அக்காவினால் அறியாது மரணிக்கப்படுகுரிய குழந்தையின் நிலை இன்றும் நம்மை பயப்படுத்துகிறது இறுதியில் பொம்மையாகி போய் நம்மையெல்லாம் பொம்மைகளாய் சமூகத்தில் உளவாதீர்கள் உண்மையான மனிதர்களாக மாறுங்கள் இயன்றவரை இயலாதவருக்கு உதவி செய்யுங்கள் என்று கருத்தினை விதைக்கிறார் ஜெயகாந்தன்.

முடிவுரை

மிஞ்சும் ஆசைகளால் உலகில் மனிதன் பலவற்றை அடைந்து விட்டான் ஆனால் சிலவற்றை அவன் தவற விட்டான் என்பதை தான் கதையின் அடித்தளம் சமூக பொறுப்புடன் நமக்கு விளக்குகிறது தனிமனித கடமையும் அதே நேரம் பொது சமூக சிந்தனையும் துளிர் விட்டாள் என்னாலும் நமக்கு நன்னாள் தான் இன வலியுடன் விளக்குகிறது இந்த சிறுகதை ஆய்வுக்கு துணை நின்ற நூல் பொம்மை எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் 1975.